Sumonyi Zoltán

Noé a karanténban
(Mózes, I. 6-9.)

IV.

A bárka földszintjére (föld, ha lenne!)
a nagytestű vadak voltak helyezve,
mert súlyuktól a létra leszakadna,
nem is mehettek volna magasabbra.
Azokra Sém nevű fia ügyelt,
elválasztva, hogy melyik vad legelt,
s melyik falt fel korábban őzbakot,
ezeknek vitt dögöt vagy abrakot.
Noé lement s a víz szintjén meglátta,
(a szeme ezzel volt egy magasságba')
hogy kint egy-két szomszéd remélve még
veri a bárka ablaküvegét.
Gyorsan fölment a másik bárka-szintre,
ott Khám nevű fiának volt a tiszte
a háziállatoknak gondozása,
az almozás, a birkáknak nyírása.
Onnan kinézve már csak holtakat
látott a vízben, felpuffadtakat,
de ezt se bírta nézni. Émelyegve
kapaszkodott a felsőbb emeletre,
ahol Jáfet a szárnyas állatok
minden fajából kettőt gondozott.
Remélte, innen nem lát holtakat,
s nem is látszottak, csak fényes halak,
rajokban jöttek, aztán látható lett
a körbefickándozott szürke holttest.
Noé megszédült és ökrendezett:
„Halat nem ettem, sohase eszek!" –
hörögte sápadtan, s megbánta, hogy
a bárkájába halat is hozott.
„Mindet kivágom!" – ezt akarta Noé,
(s most azt se tudnánk, milyen a halászlé).

Ezek csupán az első rossz napok
voltak, mióta összezáratott
a szűk családdal és az állatokkal,
menyekkel és a már felnőtt fiúkkal,
akik, mert meg volt külön mindenük,
külön élték a saját életük,
saját tempó lefekvés, ébredés,
nem kellett semmilyen egyeztetés.
Most meg, ugye, egymásra tekintettel,
mindenkinél egyszerre jön a reggel.
A nők először ezt még jobban tűrték,
akárha vendégségben: kicserélték
szabásmintáikat, receptjüket. –
Csak később lett egy kis mosolyszünet,
mert félhomályban ülnek napra nap,
az eső meg vigasztalan szakad.
Vigasztalódni régen volt napokra
emlékeztek, hogy mily vidám is volt a
leánytársakkal együtt a fonóban,
s a sok leány most vajon merre, hol van?
Anyósuk közben azon sírogat,
hogy az a jó kis olló lenn maradt,
amit Noé hozott vagy ötven éve, –
s hogy úgy rávágyott egy kis derelyére.
Noé tudta, hogy ebből semmi jó
nem származik, ha kisolló, fonó,
és minden múlt eszükbe jut, ezért hát
egy játékot talált ki, csak hogy játsszák:
tanítgassák a papagájt beszélni,
s a karantént az Úrral megbeszéli.
És tényleg. Éppen negyven napra, reggel,
velük az izzó égitest is felkel,
világos van, az eső nem zuhog,
a bárka játékhullámon kotyog,
s a szürke égen dereng egy szivárvány. –
Noé meg hálát mondott, térden állván.

(folyt. köv.)

Facebook, március 26.

